

hvernug þeir heldi trúnaði við hann. Björn segir, at þat var allmisjafnt. Síðan stóð Björn upp ok fell til fóta konungi ok tók um fót honum ok mælti: »alt á guðs valdi ok yðru, konungr; ek hefi tekit fé af Knúts mǫnnum ok svarit þeim trúnaðareiða; en nú vil ek þér fylgja ok eigi við þik skiljask, meðan vit lifum báðir«. Konungr svarar: »stattu upp skjótt, Björn, sáttr skaltu vera við mik; boettu þetta við guð; vita má ek þat, at fáir munu nú vera í Nóregi, þeir er einorð sinni haldi nú við mik, er slíkir bregðask, sem þú ert; er þat ok satt, at menn sitja þar í miklu vandkvæði, er ek em fjarri, en sitja fyrir ófriði fjandmanna minna«. Björn segir konungi frá því, hverir mest bundusk fyrir, at reisa fjandskap upp í móti konungi ok hans mǫnnum; nefndi hann til þess sonu Erlings á Jaðri ok aðra frændr þeira, Einar þambarskelfi, Kálf Arnason, Þóri hund, Hárek ór Þjóttu.

15 K. 187. Frá Óláfi konungi.

Síðan er Óláfr konungr var kominn í Garðaríki, hafði hann stórar áhyggjur ok hugsaði, hvert ráð hann skyldi upp taka. Jarisleifr konungr ok Ingigerðr drótning buðu Óláfi konungi at dveljask með sér ok taka upp ríki þat, er heitir Vúlgaría, ok er þat einn hlutr af Garðaríki, ok var þat fólk heiðit í því landi Óláfr konungr hugsaði fyrir sér um þetta boð, en er hann bar þat fyrir menn sína, þá létu allir at staðfestask þar ok eggjuðu konung at ráða norðr til Nóregs til ríkis síns. Konungr hafði þat enn í ráðagørð sinni, at leggja niðr konungstígn ok fara út í heim til Jørsala eða í aðra helga staði ok ganga undir réguðu; þat talðisk lengstum í huginn at hugsa, ef nokkur fǫng myndi til verða, at hann næði ríki sínu í Nóregi. En er hann hafði þar á huginn, þá mintisk hann þess, at ina fyrstu x. vetr konungdóms hans váru honum allir hlutir hagfeldir ok farsæligir, en síðan váru honum öll ráð sín þunghrœrð ok torsótt, en gagnstaðligar allar hamingjuraunirnar. Nú efaði hann um fyrir þá sök, hvárt þat myndi vera vitrligt ráð, at treysta svá mjök hamingjuna at fara með lítinn styrk í hendr fjandmǫnnum sínum, er allr landzmúgr hafði til slegizk at veita Óláfi konungi mótgöngu. Slíkar áhyggjur bar hann optliga ok skaut til guðs sínu máli ok bað hann láta þat upp koma, er hann sæi, at bazt gegndi; vólkaði hann þat í hugnum ok vissi eigi, hvat hann skyldi upp taka, þvíat honum sýndusk mein auðsýn á því, sem hann talði fyrir sér.

K. 188. Draumr Óláfs konungs.

Þat var á einni nótt, at Óláfr lá í rekkju sinni ok vakði lengi um nóttina ok hugði at ráðagørðum sínum ok hafði stórar áhyggjur í skapi sínu; en er hugrinn mœddisk mjök, þá sé á hann svefn ok svá lauss, at hann þóttisk vaka ok sjá öll tíðendi í húsinu. Hann sá mann standa fyrir rekkjunni mikinn ok vegligan ok hafði klæðnað dýrligan; bauð konungi þat helzt í hug, at þar myndi vera kominn Óláfr Tryggvason. Sá maðr mælti til hans: »ertu mjök hugsjúkr um ráðaætlan þína, hvert ráð þú skalt upp taka? Þat þykki mér undarligt, er þú velkir þat fyrir þér, svá þat, ef þú ætlask þat fyrir at leggja niðr konungstígn þá, er guð hefir gefit þér; slíkt it sama sú ætlan, at vera hér ok þiggja ríki af útlendum konungum ok þér ókunnum; farðu heldr aptr til ríkis þíns, er þú hefir at erfðum tekit ok ráðit lengi fyrir með þeim styrk, er guð gaf þér, ok lát eigi undirmenn þína hræða þik; þat er konungs frami at sigrask á óvinum sínum, en vegligr dauði, at falla í orrostu með líði sínu; eða efar þú nokkut um þat, at þú hafir rétt at mæla í yðarri deilu? Eigi skaltu þat gera, at dylja sjálfan þik sannenda; fyrir því máttu djarfliga sækja til landzins, at guð mun þér bera vitni, at þat er þín eiga«. En er konungr vaknaði, þá þóttisk hann sjá svip mannzins, er brot gekk; en þaðan í frá herði hann huginn ok einstrengði þá ætlan fyrir sér, at fara aptr til Nóregs, svá sem hann hafði áðr verit fúsastr til ok hann fann, at allir hans menn vildu helzt vera láta; talði hann þat þá í huginn, at landit myndi vera auðsótt, er hǫfðingjalaust var, svá sem þá hafði hann spurt; ætlaði hann, ef hann kvæmi sjálfir til, at margir mundu þá enn honum liðsinnaðir. En er konungr birti þessa ráðagørð fyrir mǫnnum sínum, þá tóku allir því þaksamliga.

K. 189. Af læknislist Óláfs konungs.

Svá er sagt, at sá atburðr varð í Garðaríki, þá er Óláfr konungr var þar, at sonr einnar gǫfugrar ekkju fekk kverkasull ok sótti svá mjök, at sveinninn mátti engum mat niðr koma, ok þótti hann banvænn. Móðir sveinsins gekk til Ingigerðar drótningar, þvíat hon var kunnkona hennar, ok sýndi henni sveinninn. Drótning segir, at hon kunni engar lækningar til at leggja — »gakk þú, segir hon, til Óláfs konungs, hann er hér lækni beztr, ok bið hann fara hǫndum um mein sveinsins, ok ber til orð mín,